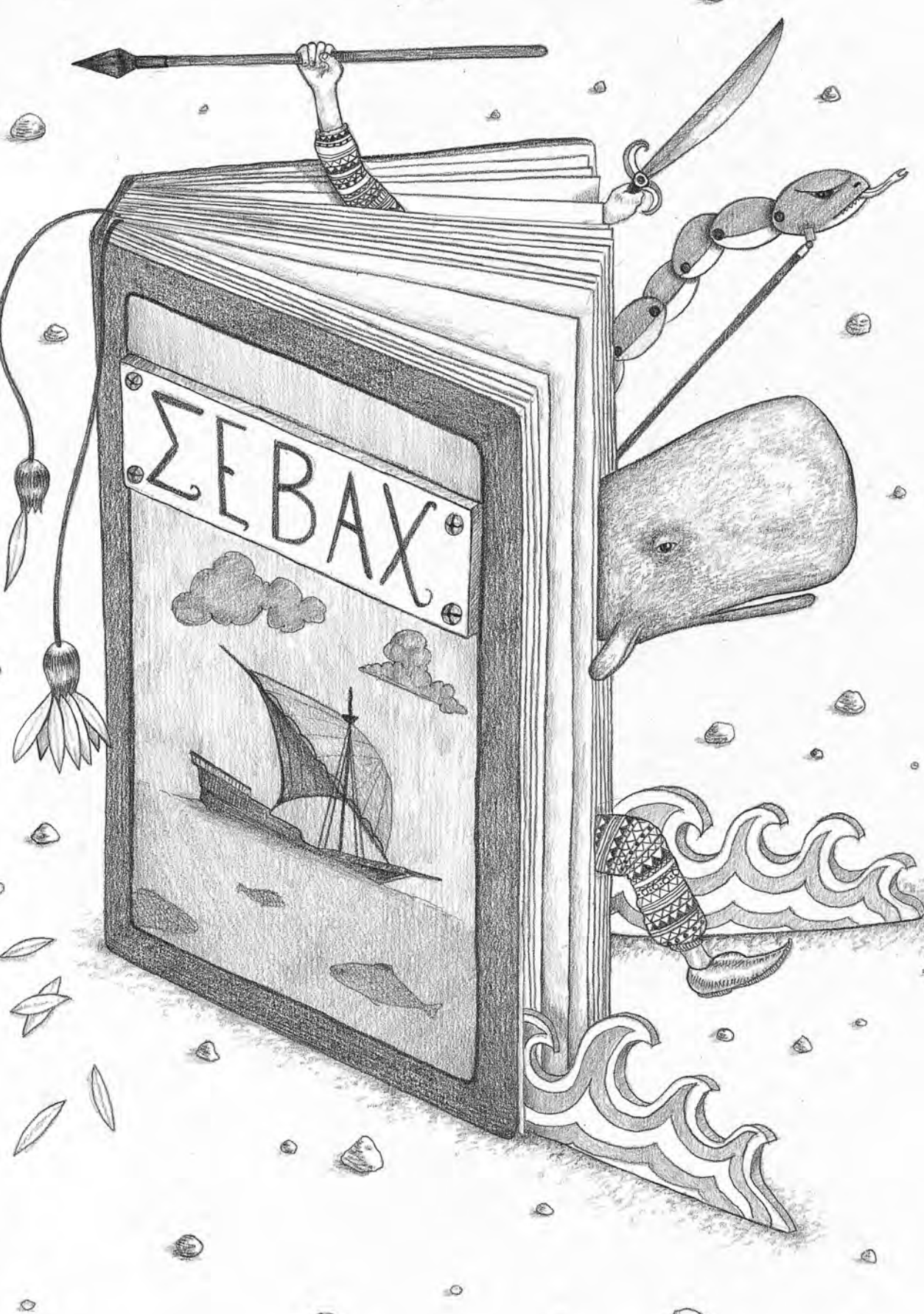

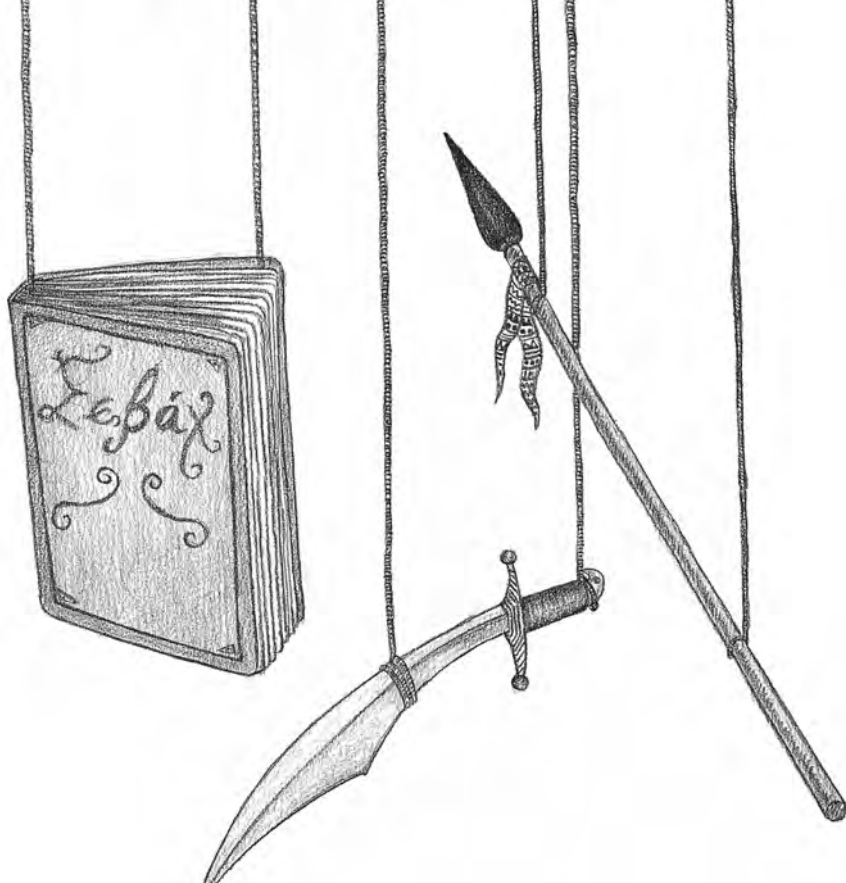
ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ : ΜΑΪΚ ΚΕΝΙ

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΜΕ ΤΗ ΒΑΛΙΤΣΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Βασίλης Σελιμάς

Από όλα τα παραμύθια που μου έλεγε ο πατέρας μου τα βράδια πριν κοιμηθώ, ένα μου άρεσε πιο πολύ.

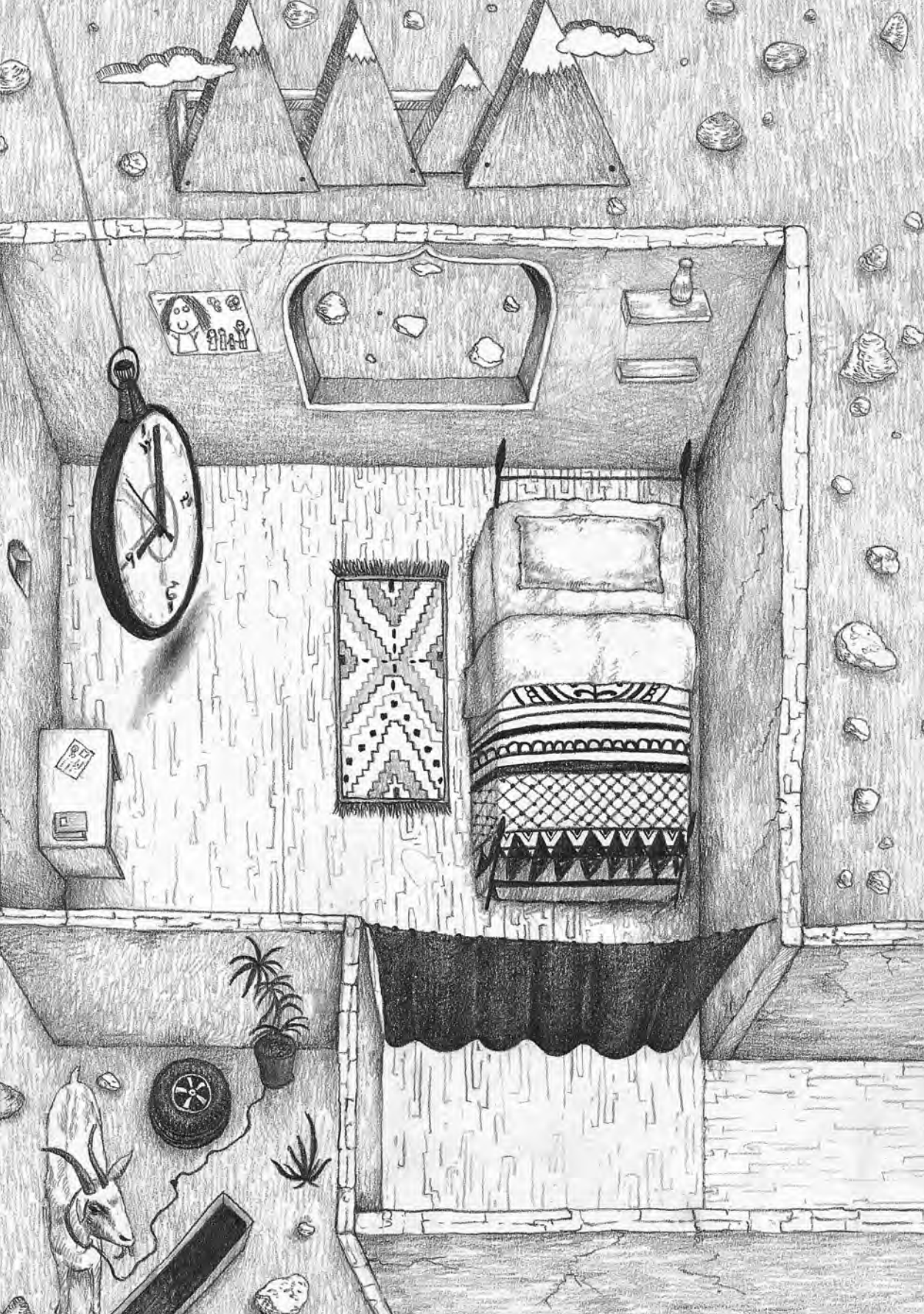
Ο Σεβάχ ο θαλασσινός

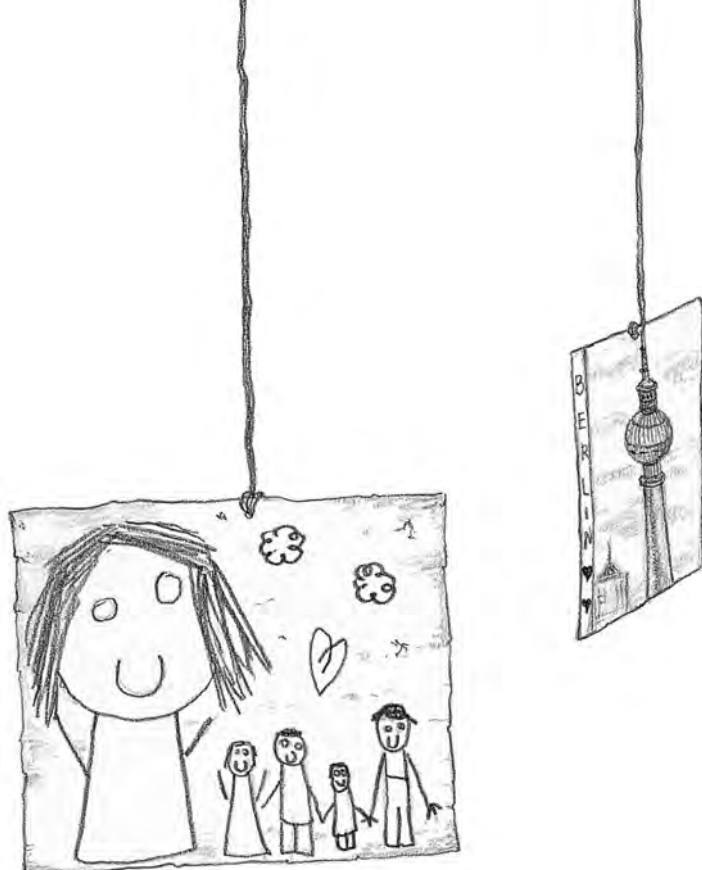
Επτά ταξίδια είχε κάνει ο Σεβάχ. Για να δει τον κόσμο και να ζήσει περιπέτειες. Και πάντα έλεγα στον πατέρα μου:

– Θέλω κι εγώ ταξίδια.

Κι εκείνος έλεγε:

– Ο Σεβάχ δεν τα ήθελε τα ταξίδια. Έπρεπε, όμως. Είχε χάσει όλα του τα λεφτά. Είχε χάσει και το σπίτι του.

Το σπίτι μας

Στο σπίτι μας είχα το δικό μου δωμάτιο. Εκεί ήταν το κρεβάτι μου, το χαλάκι μου και το παράθυρο που έβλεπε τα βουνά.

Και το ρολόι του παππού, που δούλευε ακόμη.

Και μια κάρτα από τον αδερφό μου, που είχε πάει στο Βερολίνο.

Και μια ζωγραφιά της μικρής μου αδερφής. Όλους μάς είχε φτιάξει. Τη μαμά, τον μπαμπά, εμένα και τον μεγάλο μου αδερφό. Δεν ήταν και πολύ πετυχημένη ζωγραφιά. Τον

εαυτό της τον είχε κάνει τόσο μεγάλο που σχεδόν έπιανε όλο το χαρτί.

Εγώ ποτέ δεν είχα φύγει από το σπίτι μας. Αλλά μια μέρα ήρθε τρέχοντας ο πατέρας και μου είπε:

- Φεύγουμε.
- Φεύγουμε; ρώτησα. Γιατί; Πού πάμε;
- Δεν ξέρω, θα δούμε.
- Μα θα βρέξει. Βροντάει, δεν ακούς;
- Αυτό δεν ήτανε βροντή.
- Τότε τι ήτανε;
- Μπόμπες. Κανόνια. Βάλε ό,τι χρειάζεσαι στη βαλίτσα.

Γρήγορα, πλησιάζουν.

Έβαλα στη βαλίτσα κάτι ρούχα, το ρολόι του παππού, την κάρτα του αδερφού μου και τη ζωγραφιά της αδερφής μου.

Τα φορτώσαμε όλα σε ένα κάρο. Βαλίτσες, κουβέρτες και τρεις κατσίκες.

Και φύγαμε βιαστικά.

Φτάσαμε στο πέρασμα ανάμεσα στα δυο βουνά.

- Μην κοιτάτε πίσω, είπε ο μπαμπάς.
- Γιατί;
- Να μην είναι αυτό το τελευταίο πράγμα που θα θυμόσαστε.

Δεν κοιτάξαμε πίσω.